

ΠΑΛΙΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΤΙΜΙΑΣ, ΜΙΣΟΥΣ ΚΑΙ ΦΑΥΛΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΟΜΟΓΓΟΛΩΝ !!!

Το πρώτο και παντελώς άγνωστο πογκρομ των Τούρκων εναντίον των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης τα Χριστούγεννα του 1942.

Χριστούγεννα 1942:Το πρώτο και παντελώς άγνωστο πογκρομ των Τούρκων εναντίον των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης..

Η πισώπλατη μαχαιριά της Τουρκίας, κατά των Ελλήνων μόλις δώδεκα χρόνια μετά από την σύναψη του Ελληνοτουρκικού Σύμφωνου Φιλίας του 1930...

Η Ελλάδα γονατισμένη κάτω από την ναζιστική Κατοχή βιώνει τον χειρότερο λιμό από την εποχή της Αρχαιότητας, με χιλιάδες νεκρούς από πείνα στα περισσότερα μεγάλα αστικά κέντρα.

Η Τουρκία από τον Ιούνιο του 1941 είχε υπογράψει «σύμφωνο φιλίας» με τη ναζιστική Γερμανία, και ένα χρόνο αργότερα (Ιούνιος 1942) εμπορική συμφωνία για την τροφοδοσία των ναζιστικών δυνάμεων με τα απαραίτητα για την κατασκευή όπλων μέταλλα (ιδίως χρώμιο).*

Όσοι παρακολουθούν διαχρονικά την πορεία της Τουρκίας από το κίνημα των Νεότουρκων (1908) μέχρι σήμερα, θεωρούν πως όλες ανεξαιρέτως οι διαχρονικές, αποφασιστικές ενέργειες της Τουρκίας διαθέτουν κάποια ιδιαίτερα κοινά χαρακτηριστικά: Είναι ύ π ο υ λ ε ς (π ι σ ώ π λ α τ ε ς), μ ε θ ο δ ε υ μ έ ν ε ς, θ ρ α σ ύ τ α τ ε ς και γίνονται συνήθως εκ του ασφαλούς μέσα σε ένα ήδη διαμορφωμένο πλαίσιο το οποίο θεωρούν ότι παρέχει την «κατάλληλη ευκαιρία». Αν αποτύχουν, δεν έχουν κανένα απολύτως πρόβλημα να κάνουν «στροφή 180 μοιρών».

Ο Ισμέτ Ινονού είχε ήδη μυριστεί την «κατάλληλη ευκαιρία» προκειμένου να εξοντώσει όσους Έλληνες, Αρμένιους και Εβραίους είχαν καταφέρει να επιβιώσουν στην Κωνσταντινούπολη και ζούσαν ακόμα στην Τουρκία, όπως ακριβώς ένας καρχαρίας μυρίζεται το ανθρώπινο αίμα από κάποιο ναυάγιο... Ολόκληρος ο πλανήτης ήταν απασχολημένος με τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, η Ελλάδα βρισκόταν σε πόλεμο, και η Τουρκία, κρυμμένη πίσω από την επιτήδεια ουδετερότητα και το «σύμφωνο φιλίας» με την ναζιστική Γερμανία που ήταν ήδη έτοιμο από τις αρχές του 1941, είχε λυμένα τα χέρια της. Άρα, υπήρχε η «κατάλληλη ευκαιρία».

Έτσι τον Μάιο του 1941, λίγες μόλις βδομάδες μετά την γερμανική εισβολή στην Ελλάδα, η οποία είχε ξεκινήσει από τις 6 Απριλίου 1941, η Τουρκία κήρυξε γενική επιστράτευση των μη μουσουλμάνων νέων ηλικίας από 20 έως 45 ετών. Όλος ο ανθός, η αφρόκρεμα της μη μουσουλμανικής νεολαίας της Κωνσταντινούπολης οδηγήθηκε στα

βάθη της Ανατολής με στόχο τη φυσική της εξόντωση. Η οξύτατη διαφωνία του δίδυμου Ι.Ινονού-Σ.Σαράτσογλου (πρωθυπουργός) με τον στρατάρχη Φεβζί Τσακμάκ, ο οποίος φοβόταν τις πιθανές συνέπειες μιας νέας γενοκτονίας, δεν επέτρεψε την εν ψυχρώ εκτέλεση των επιστρατευμένων, έτσι η επιστράτευση περιορίστηκε στην εκτέλεση καταναγκαστικών έργων.

Ο πρόεδρος Ισμέτ Ινονού όμως δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένος. Κάλεσε τον πρωθυπουργό Σουκρού Σαράτσογλου και του ανέθεσε το έργο της οικονομικής ή φυσικής εξόντωσης των μη μουσουλμανικών πληθυσμών με «όπλο» έναν έκτακτο φόρο περιουσίας, που θα ήταν τόσο εξωφρενικός ώστε πρώτα οι «υπόχρεοι» θα αδυνατούσαν να πληρώσουν και στην συνέχεια θα τους δινόταν η μεγαλόψυχη «ευκαιρία» να τον εξοφλήσουν με καταναγκαστική εργασία.

Υπολογίζεται ότι για την εξόφληση του φόρου που επιβλήθηκε σε κάθε Έλληνα, Αρμένι ή εβραίο αλλά δεν κατέστη δυνατό να πληρωθεί, απαιτείτο καταναγκαστική εργασία διακοσίων έως τριακοσίων ετών προκειμένου να εξοφληθεί! Ο Τούρκος πρωθυπουργός δεν έχασε χρόνο. Σχεδίασε προσεκτικά τα βήματα που έπρεπε να γίνουν ένα προς ένα: Πρώτα έπρεπε να προετοιμαστεί το κατάλληλο κλίμα στο εσωτερικό της Τουρκίας.

Ο τουρκικός Τύπος άρχισε σταδιακά να εξαπολύει μια εκστρατεία μίσους και φανατισμού εναντίον των μη μουσουλμάνων – Ελλήνων, Αρμενίων, Εβραίων. Όλα τα δεινά της Τουρκίας φορτώνονταν στις πλάτες των μειονοτήτων, και βέβαια στην οικονομική ευημερία που απολάμβαναν. Δεύτερον, ανασύρθηκε ένας νόμος που είχαν ετοιμάσει το 1914 οι Νεότουρκοι για την «ανάπτυξη της τουρκικής οικονομίας» με πλιάτσικο των χριστιανικών περιουσιών της Τουρκίας. Ξεσκονίστηκε, καθαρογράφηκε, συμπληρώθηκε και παρουσιάστηκε από τον υφυπουργό οικονομικών Εσαάτ Τεκελί στον πρωθυπουργό Σαράτσογλου. Ο τελευταίος ζήτησε από τον σεσημασμένο για σφαγές άμαχων Ελλήνων Fuat Agrali, την δημιουργία ενός μικρού διευθυντηρίου που θα εφάρμοζε το νόμο.

Μέλη του ορίστηκαν οι Faik Ökte, (έφορος Κωνσταντινούπολης) και Mumtaz Tarham τους οποίους ο Fuat Agrali παρουσίασε στον Τούρκο πρωθυπουργό με τα εξής λόγια: «Αυτά τα δύο παλληκάρια (!...) θα εφαρμόσουν το νόμο μας στην Κωνσταντινούπολη και στην Σμύρνη». Το επόμενο βήμα ήταν η μυστική συνεδρίαση του κυβερνώντος Λαϊκού Κόμματος, κατά τη διάρκεια της οποίας ο Τούρκος πρωθυπουργός έδωσε εγγυήσεις πως ο νέος νόμος για τον έκτακτο φόρο περιουσίας, το 'βαρλίκι', στην πράξη θα εφαρμοστεί μόνο στις μειονότητες. Εξήγησε ότι έπρεπε, για τα μάτια, να υπάρχει και ένας φόρος για Τούρκους, αλλά θα ήταν μικρός και συμβολικός, έτσι για να τηρηθούν στοιχειωδώς τα προσχήματα.

Αμέσως μετά, η τουρκική Βουλή ψήφισε σε μια συνεδρίαση το νόμο 4305 με 17 άρθρα, στις 12 Νοεμβρίου 1942. Ο νόμος 4305 διαχώρισε με επίσημο, ρατσιστικό τρόπο τους

φορολογούμενους σε τέσσερις κατηγορίες: Μουσουλμάνους, Γκιαούρηδες (Έλληνες, Αρμένιους, Εβραίους), όσους άλλαξαν την πίστη τους και έγιναν μουσουλμάνοι (Dönme), και τέλος όλους τους ξένους υπηκόους. Καθορίστηκαν επιτροπές με έξι μέλη που όριζαν το ποσό του φόρου για κάθε φορολογούμενο ξεχωριστά (δύο εφοριακοί, δύο μέλη Τοπικής Αυτοδιοίκησης που ήταν φανατισμένα μέλη του Λαϊκού Κόμματος, και δύο μουσουλμάνοι – μέλη του Εμπορικού Επιμελητηρίου της Κωνσταντινούπολης).

Στο βιβλίο Η συμφορά του φόρου Βαρλίκι (Varlık Vergisi Faciası) ο έφορος Κωνσταντινούπολης Faik Ökte μας περιγράφει με ποιον τρόπο οριζόταν το ποσό του φόρου, αφού πρώτα εξεταζόταν ο φάκελος του θύματος και βεβαιώνονταν το θρήσκευμα και η εθνικότητα του: Πόσο θα πληρώσει αυτός; 500.000 λίρες πρότεινε ένα μέλος της επιτροπής. Όχι, όχι. 1.000.000 λίρες, αντιπρότεινε ένα άλλο. Πείτε ένα ενδιάμεσο ποσό να τελειώνουμε, επενέβαινε ένας τρίτος. Αν σε έναν χριστιανό φορολογούμενο επιβαλλόταν 5.000 λίρες φόρος για ένα μικρό κατάστημα, στον μουσουλμάνο του διπλανού ακριβώς καταστήματος επιβαλλόταν φόρος μόνο 5 λιρών....

Το ποσό του φόρου που επιβαλλόταν δεν επιδέχονταν καμμία έφεση. Η προθεσμία πληρωμής ορίστηκε σε 15 ημέρες. Τυχόν καθυστέρηση πληρωμής για τη μεν πρώτη εβδομάδα σήμαινε πρόστιμο 1%, για τη δεύτερη 2% κ.ο.κ. Μετά την παρέλευση ενός μηνός ακολουθούσε κατάσχεση της ακίνητης περιουσίας, σύλληψη και εκτόπιση σε στρατόπεδα καταναγκαστικής εργασίας με ημερήσια «αμοιβή» 2 λιρών η οποία «συμψηφιζόταν» με την οφειλή του εκτοπισθέντος. Οι φορολογικοί κατάλογοι δημοσιεύτηκαν από τις τουρκικές Αρχές τις παραμονές των Χριστουγέννων του 1942. Ο πανικός απλώθηκε στην έντρομη μειονότητα που γέμισε όλες τις εφημερίδες με αγγελίες πώλησης ακινήτων Ελλήνων, Αρμενίων και εβραίων.

Σύμφωνα με όσα καταγράφει στο βιβλίο του ο έφορος της Κωνσταντινούπολης Faik Ökte, στο τέλος του 1942 αγοραστή έψαχναν απεγνωσμένα μέσα από εφημερίδες 8 εργοστάσια, 7 στοές σε κεντρικά σημεία, 80 πολυκατοικίες, 230 σπίτια, 97 μαγαζιά και 190 οικόπεδα! Όπως ήταν φυσικό, οι τιμές κατρακύλησαν αμέσως με αποτέλεσμα να ξεπουλιούνται ολόκληρες περιουσίες για ένα κομμάτι ψωμί. Όσοι δεν κατάφεραν να εξοφλήσουν τον φόρο που τους επέβαλαν οι τουρκικές Αρχές άρχισαν, να βλέπουν, μετά την 7η Ιανουαρίου 1943, τα ονόματά τους στις εφημερίδες.

Η περιουσία τους κατάσχονταν και οι «υπόχρεοι» οδηγούνταν σε καταναγκαστικά έργα στο Άσκαλε, που θεωρείται η Σιβηρία της Ανατολής, ώστε να επισπευστεί η φυσική τους εξόντωση από τις καιρικές συνθήκες και την καταναγκαστική εργασία που ξεκινούσε από τις 5 το πρωί και τέλειωνε στις 7 το απόγευμα. Τον Σεπτέμβριο του 1943 η γνωστή αμερικανική εφημερίδα 'New York Times' δημοσίευσε ένα άρθρο για την πσιώπλατη μαχαιριά της Τουρκίας, και η Τουρκική Εθνοσυνέλευση, χωρίς καθυστέρηση, αποφάσισε την άμεση διαγραφή των φόρων που δεν είχαν εισπραχθεί ακόμα. Τρεις

μήνες αργότερα (Δεκέμβριος 1943) αποφασίστηκε η διάλυση των ταγμάτων εργασίας και η επιστροφή των «οφειλετών» στα σπίτια τους.

Όσοι άντεξαν τις κακουχίες και κατάφεραν να επιστρέψουν, ήσαν κυριολεκτικά αγνώριστοι. Από τους 1.229 πλούσιους μειονοτικούς που δεν μπόρεσαν να πληρώσουν τον υπερβολικό φόρο και βρέθηκαν στα τάγματα εργασίας, ένας στους τρεις δεν κατάφερε να γυρίσει πίσω.

Πλήθος μαρτυρίες καταγράφουν συγκλονιστικές λεπτομέρειες μιας ακόμα μαύρης σελίδας στην ιστορία της σύγχρονης Τουρκίας. Ο νόμος 4305 καταργήθηκε οριστικά στις 15 Μαρτίου 1944, όταν ο Ρωσικός στρατός έφθασε νικητής στα σύνορα της Ρουμανίας και η Τουρκία προσπάθησε να εξαφανίσει τα ίχνη του αποτρόπαιου εγκλήματος που διέπραξε. Συμπέρασμα Η μελέτη και η πλήρης γνώση των ιστορικών γεγονότων που σημάδεψαν και σημαδεύουν την σύγχρονη πορεία Ελλάδας και Τουρκίας, σε καμιά περίπτωση δεν αποτελεί κήρυγμα μίσους προς την απέναντι όχθη του Αιγαίου.

Αντίθετα, ένα χέρι φιλίας μόνιμα απλωμένο, με ειλικρίνεια και αμοιβαίο σεβασμό, δίνει ελπίδα στις επόμενες γενιές να πετύχουν κάποτε αυτό που οι παλαιότερες δεν κατάφεραν. Η μελέτη όμως και η πλήρης ιστορική γνώση αποτελεί εθνική υποχρέωση γιατί η λήθη του κακού είναι η άδεια για την επανάληψή του. Και η Τουρκία στις ημέρες μας, με εξωπραγματικές νεοοθωμανικές φαντασιώσεις, αποτελεί έναν μεγάλο κίνδυνο για την σταθερότητα, την ασφάλεια και την ειρήνη σε ολόκληρη την Μέση Ανατολή και τα Βαλκάνια.

Σε ό,τι πάντως μας αφορά, δεν υπάρχει πιο καταλυτικό, πιο ισχυρό όπλο των Ελλήνων εναντίον των προβληματικών μας γειτόνων, από την πλήρη γνώση της ιστορίας μας!

Λεωνίδας Κουμάκης

Το Ελληνοτουρκικό Σύμφωνο Φιλίας υπογράφηκε στην Άγκυρα στις 30 Οκτωβρίου 1930 από τον Έλληνα πρωθυπουργό Ελευθέριο Βενιζέλο και τον Τούρκο ηγέτη Μουσταφά Κεμάλ Ατατούρκ.